

Arrest

nr. 251 336 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat C. DELAVA *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 7 januari 2020 om internationale bescherming. Op 7 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 september 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten.

Sinds 2012 woonde u op zichzelf in de gemeente Apopa, gelegen in de stad San Salvador. Het huis waarin u woonde is uw eigendom, maar op dit moment betaalt uw neef, die vier huizen naast dat van u woont, het verder af.

Sinds 2006 werkte u als verkoopster van frisdranken voor een bedrijf dat haar producten leverde aan supermarkten. U diende elke dag verschillende supermarkten, gelegen in verschillende wijken, te bezoeken en jullie producten aan te bieden opdat er eventueel een bestelling zou worden geplaatst. Voor uw werk verplaatste u zich op dagelijkse basis met de bus.

U bent ongeveer drie keer op de bus overvallen, waarbij uw handtas met daarin uw portefeuille en al uw documenten werd gestolen. Deze overvallen hebben verder niets te maken met de bedreigingen die u later heeft gekend.

Drie maanden voor uw vertrek kreeg u het gevoel dat u werd geobserveerd en achtervolgd. Gedurende twee maanden ontving u intimiderende blikken van mannen in het centrum. Toen u op 28 november 2019 's avonds rond 19.30 uur van de bus stapte, werd u benaderd door een man die u verbaal begon te bedreigen. Deze man vertelde u dat hij wist waar u woonde, waar u werkte en wat uw functie was en dat u om deze reden een bijdrage van \$300 tot \$400 zou moeten betalen. Indien u niet zou gehoorzamen of naar de politie zou stappen, zou zowel u als uw familie de gevolgen er van dragen. De man stapte op een motorfiets die voorbij kwam gereden en ging weg.

Drie dagen later ontving u een eerste dreigbericht op uw gsm. De dreigberichten volgden zich gedurende ongeveer drie weken om de paar dagen op. Diegenen die u de berichten stuurden, vroegen u op een dreigende manier om geld, vertelden u dat ze alles wisten over u en zeiden dat indien u niet zou gehoorzamen ze u en uw familie zouden vermoorden. Er werd verwacht dat u de \$400 zou betalen op 19 december 2019. U diende het geld in een enveloppe te steken en naar het centrum van San Salvador te brengen. U besloot echter dat u niet kon betalen en vertrok de dag ervoor, op 18 december, naar het huis van uw oom in Chalate. Op 20 december besloot u dat u omwille van de bedreigingen die u had gekregen niet in het land kon blijven en kocht u uw vliegtickets naar België. U verliet El Salvador op 23 december 2019 en kwam op 24 december 2019 aan in België. Op 7 januari 2020 diende u uw vraag om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en belastingkaart neer, evenals kopieën van WhatsApp-berichten; bewijs van werk; uw blanco strafblad; uw geboorteakte; uw vliegtickets, bevestiging van aankoop en betalingsbewijs ervan; hotelvoucher; e-mail van VRGT. Tevens legt u nog enkele documenten betreffende uw procedure in België neer, namelijk een fiche van de Dienst Vreemdelingenzaken, documenten van Klein Kasteeltje en een wegbeschrijving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale

bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart problemen te hebben gekend met bendeleden die u om renta vroegen (CGVS, p. 12). Wat betreft uw verklaringen hieromtrent, bent u op verschillende momenten vaag en spreekt u zichzelf tegen.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek telefonisch bedreigd werd door een bendelid. U zegt echter dat u niet weet door welke bende u werd lastig gevallen. Eén keer, in november 2019, zou iemand u ook fysiek hebben benaderd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u echter dat op 28 november 2019, minder dan een maand voor uw vertrek, uw problemen zijn begonnen wanneer iemand u benaderde met de eis tot betaling van renta (CGVS, p. 12). Wanneer u met deze inconsistentie worden geconfronteerd zegt u dat u voordien al het gevoel had dat u werd achtervolgd, wat maar weinig weet te overtuigen, zeker gezien verwacht kan worden dat u dit dan ook tijdens uw vrije relaas zou vermelden, wat u echter naliet te doen (CGVS, p. 12). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u niet eens weet of het eigenlijk bendes waren door wie u werd lastig gevallen (CGVS p. 5).

Ook uw antwoord op de vraag waarom u uw paspoort heeft aangevraagd valt niet te rijmen met uw overige verklaringen over uw problemen. Zo zegt u, in overeenstemming met uw verklaringen op de DVZ, dat u op 26 november, toen u uw paspoort aanvraagde, al een hele tijd problemen had met de bedreigingen en dat u had gedacht om naar Guatemala te gaan (CGVS p. 4). Dit komt geenszins overeen met uw stelling op het CGVS dat uw problemen pas begonnen op 28 november en dat u uw paspoort omwille van toeristische motieven had aangevraagd (CGVS, p. 4). Ook in de brief van de advocaat na het persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u uw paspoort louter aanvraagde om te reizen en dat u nog niet was bedreigd geweest. Deze inconsistenties omtrent uw problemen doen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Voorts zijn uw verklaringen over deze periode voor 28 november evenmin overtuigend. U verklaart aanvankelijk dat u sinds begin oktober het gevoel had dat u werd achtervolgd, dat ze u in het oog hielden en dat u de hele tijd werd geobserveerd, maar dat u er geen belang aan hechtte omdat u alles als normaal aanzag. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u dan door had dat het bendeleden waren die u achtervolgden, antwoordt u vaag. Zo zegt u dat men misschien door de kledij wel kon zeggen dat het bendeleden waren, maar dat u door uw werk op veel plaatsen ging, ook in het centrum van San Salvador, en dat ze daar overal aanwezig zijn. U zegt dat u zich door uw werk met niemand moeide en herhaalt dat het u allemaal normaal leek, dat u er weinig belang aan hechtte en zich weinig zorgen maakte (CGVS p. 7). Hieruit blijkt geenszins dat u zich bedreigd voelde.

Wanneer u later in het interview wordt gevraagd waarom u op DVZ verklaarde dat de bedreigingen plaatsvonden gedurende drie maanden voor vertrek, en u tijdens uw interview verklaarde dat de bedreigingen begonnen op 28 november 2019, zegt u dat u de achtervolgingen als een bedreiging opvatte (CGVS p. 13). Deze uitspraak valt niet te rijmen met dat u eerder verklaarde zich er geen zorgen over te maken.

Voorts slaagt u er niet in een aannemelijke verklaring te geven voor vanwaar uw gevoel kwam dat u werd achtervolgd, ondanks dat u meermaals de kans werd geboden dit duidelijk en concreet uit te leggen. Zo zegt u, wanneer u een eerste keer wordt gevraagd op welke manier u het gevoel had dat u

werd achtervolgd, dat u er heel veel van hen zag op plaatsen zoals het centrum. U zegt dat het misschien de manier was waarop zij iemand bekijken, dat u voelde dat ze u in het oog hielden, dat u werd lastig gevallen (CGVS p. 13). U verklaarde echter eerder dat ze altijd in grote aantallen in het centrum aanwezig waren, waardoor uw antwoord op de vraag weinig concreet is en weinig betekenis heeft (CGVS p. 7). Wanneer u hierop wordt gewezen met de vraag of ze voordien dan niet in grotere aantallen in het centrum aanwezig waren, antwoordt u slechts vaag dat u ze misschien wel zag maar dat u niet goed weet hoe u uw gevoel moet uitleggen.

Wanneer u de vraag wordt gesteld om te beschrijven waarom u het gevoel had dat u werd achtervolgd, wat er anders was dan normaal, valt u nogmaals in herhaling en zegt u slechts vaag dat u voelde dat u in de gaten werd gehouden. U zegt dat wanneer iemand een persoon in de gaten houdt, die persoon anders wordt bekeken. U herhaalt vreemd genoeg dat u daar geen belang aan hechtte en dat u zich geen zorgen maakte (CGVS p. 13).

Aangezien u nog steeds niet concreet op de vraag antwoordt, wordt u nogmaals uitgenodigd uit te leggen op welke manier iemand die u in de gaten houdt u 'anders bekijkt'. U zegt dat het een doordringende, intimiderende blik is. U zegt dat als men hen tegenkomt, ze naar die persoon kijken met een blik die zegt: 'Kijk, maar niet meer. Gewoon om het feit dat jij naar me kijkt kan ik je vermoorden.'. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u nooit eerder zulke blikken hebt ontvangen, antwoordt u dat dat misschien wel het geval was maar dat u het misschien niet had beseft.

Dat u verder, gezien u zich gedurende twee maanden bewust was van de achtervolgingen, geen enkel gezicht herkende is eveneens opvallend (CGVS p. 14).

De verschillende kansen die u worden geboden om uw verhaal omtrent de achtervolgingen concreet en aannemelijk te maken, geven weinig resultaat. Uw verklaringen blijven slechts heel oppervlakkig en spreken zichzelf bovendien verschillende malen tegen.

Voorts bent u inconsistent in uw verklaringen over de geëiste bedragen. Eerst zegt u dat de man die u benaderde zei dat hij u een renta zou opleggen van \$300 of \$400 en dat dit het enige contact is dat u met één van 'hen' hebt gehad (CGVS p. 5). Tijdens het asielrelaas verklaart u echter plots dat het was begonnen met \$100 en later dan steeg naar \$400 (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt hoe dit komt, zegt u dat u een bericht kreeg waarin ze \$100 vroegen, maar dat het uiteindelijk geen \$100 bleek te zijn maar \$400, dat u het niet weet en niet kunt uitleggen (CGVS p. 16).

Verder is het opvallend dat de bendeleden u gedurende drie weken bedreigen, verschillende doodsbedreigingen uiten, gericht zowel aan u als uw familie, een foto sturen van de poort die toegang geeft tot uw kolonie, vele keren het afpersgeld eisen, een datum van betaling vastleggen, maar het nalaten u concrete instructies te geven ter betaling van het geld. U moest het geld in een enveloppe steken, naar het centrum brengen en op een plaats afgeven. Wanneer u wordt gevraagd op welke plaats u de enveloppe moest afgeven, zegt u dat uw belagers enkel 'het centrum' hadden gezegd maar geen specifieke plaats hadden vermeld. Ze hebben nooit een concrete plaats gespecificeerd (CGVS p. 15). Wanneer u wordt gevraagd waarom dit zo is en wordt gevraagd hoe zij betaling van u kunnen verwachten indien u niet weet waar u de enveloppe naartoe moet brengen, antwoordt u tweemaal slechts dat u het niet weet (CGVS p. 16). Gelet op het dwingende karakter van de berichten, waaruit blijkt dat uw belagers koste wat kost betaling van u verwachten, is dit zeer vreemd.

Voorts is het opvallend hoe weinig u weet te vertellen over bendeleden in het algemeen. Bovendien spreekt u zichzelf hier ook tegen. Wanneer u gevraagd wordt om eender welke info te geven over bendeleden, zoals bijvoorbeeld hun leeftijdscategorie, hun uiterlijk, wie zij zijn, antwoordt u dat u eigenlijk niet anders doet – "weet" – dan werken. U werkte de hele tijd dus u zag niet wat er allemaal gebeurde, wie het was en hoe het was. U zegt dat u op basis van wat u heeft gezien in het nieuws kan zeggen dat zij zich kleden met losse broeken, dat een stuk van hun ceintuur naar beneden hangt maar dat er ook bendeleden zijn die zich heel goed kleden en die men niet zou herkennen als men ze zou zien op het nieuws. Ze hebben ook tatoeages. U zegt dat u er verder weinig weet van heeft (CGVS p. 7). Dat u zo weinig zou weten over bendeleden is in eerste instantie al opvallend, zeker gezien u later verklaart dat zij overal in het centrum van San Salvador en op de bus zitten, waar uw dagelijkse leven zich zou afspelen (CGVS, p. 7, 10 en 11).

Wanneer u wordt gevraagd of u hen dan niet op straat zag wanneer u zich bijvoorbeeld voor uw werk verplaatste, antwoordt u naast de kwestie. U begint te praten over de achtervolgingen en observaties

die u kende en zegt vervolgens dat ze overal in het centrum van San Salvador aanwezig zijn. Wanneer u vervolgens wordt gewezen op de vraag hoe het komt dat u nu verklaart dat ze overal aanwezig zijn en dat u bovendien eerder verklaarde dat ze veel op de bus zijn, dat u reeds enkele keren bestolen bent geweest, maar dat u geen informatie kan geven over hen buiten hetgeen u heeft gezien op het nieuws, antwoordt u slechts dat u de vraag niet goed had begrepen. Gevraagd om verduidelijking van waar u uw informatie nu heeft, begrijpt u de vraag niet. Hierop wordt dezelfde vraag iets uitgebreider geformuleerd, waarop u antwoordt dat u dat allemaal heeft gezien op straat. Wanneer wordt gevraagd waarom u eerder zei dat u er niet veel over weet, zegt u dat u de vraag niet goed had begrepen (CGVS p. 7). De onduidelijkheid waarmee u telkens opnieuw antwoordt op de vragen en de daarmee gepaard gaande tegenstrijdigheden, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Tot slot is het opvallend dat niet enkel u, maar ook uw familie is bedreigd met de dood in geval van niet betaling, maar dat na uw vertrek uit Apopa er niets concreet meer is gebeurd. Zo bent u een dag voor de datum van betaling vertrokken uit Apopa, en heeft u sindsdien niets meer van de bendeleden gehoord. Geen familieleden van u hebben nog problemen ondervonden met deze bendeleden en met uw neef – uw dichtste familielid, die u als een broer beschouwd – gaat het goed, ondanks de doodsbedreigingen en het feit dat hij vier huizen naast dat van u woont (CGVS p. 8 en 18).

Er zijn wel mensen gekomen naar de plek waar u woont, die hebben gevraagd of u daar was, maar u weet niet wie deze mensen waren (CGVS p. 16). Wanneer wordt gevraagd bij wie ze naar u kwamen vragen, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat ze vroegen of A. (...) er was. Wanneer nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u veronderstelt dat ze het aan uw neef hadden gevraagd aangezien hij diegene is die u erover vertelde (CGVS p. 18). Dat u dit veronderstelt en niet met zekerheid weet, is op zich al vreemd. U heeft verder ook nooit naar meer informatie gevraagd aan uw neef over hoe dit bezoek is verlopen, wat nog vreemder is gelet op het feit dat het een situatie betreft die u logischerwijs zou moeten aanbelangen en gezien u nog steeds contact onderhoudt met uw neef (CGVS p. 8 en p. 18).

Uit informatie blijkt dat het risico van gerichte bedreigingen en geweld niet afneemt, maar na verloop van tijd eerder toeneemt in intensiteit en directheid. Het risico kan zich uitbreiden tot andere familieleden en kan leiden tot vervolging na verhuis. Het risico van een specifieke bedreiging dient dus te worden opgevat als een continuïteit. Dat u na verschillende doodsbedreigingen bent verdwenen zonder te betalen, en dat de bendeleden slechts één keer 'naar u zouden hebben gevraagd' is opvallend. Dat u bovendien geen enkele concrete informatie kan bieden over de situatie na uw vertrek is weinig aannemelijk.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de kopieën van de WhatsApp-berichten dient gezegd dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Deze kunnen op zich dan ook niet de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

Aangaande het bewijs van werk, vliegtickets en bevestiging van aankoop en betaling ervan kunnen slechts dienen als aanvullend bewijs ter ondersteuning van een geloofwaardigheid relaas en bewijzen op zichzelf niets.

Uw strafblad heeft niets met uw concrete problemen te maken en staft uw relaas op geen enkele wijze.

Hetzelfde geldt voor uw individuele fiche bij DVZ, de hotelvoucher, de e-mail van VRGT, de regels, plattegrond, inschrijving en screening fiche van Klein Kasteeltje en de wegbeschrijving naar Rode Kruis. Deze documenten zijn verbonden aan uw verblijf in België, hebben niets te maken met uw problemen in El Salvador.

Uw Salvadoraanse nationaliteit staat vast; de authenticiteit van uw identiteitskaart, paspoort, geboorteakte en belastingkaart worden bijgevolg niet in vraag gesteld. Deze houden echter geen verband met uw persoonlijke problemen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "onafhankelijkheidsplicht", van de "onpartijdigheidsplicht" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekster vangt de uiteenzetting van haar enig middel aan met een verwijzing naar het begrip 'bepaalde sociale groep' in de zin van het Verdrag van Genève, zoals gedefinieerd in de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van UNHCR van 15 maart 2016 (hierna: *Guidelines*) in het algemeen en specifiek wat betreft de bendeproblematiek in El Salvador. Zij meent dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat afpersing door de bendes in El Salvador geen vervolging uitmaakt in de zin van het Verdrag van Genève omdat dit geen politieke maar een puur criminele en economische vervolging zou uitmaken, en dus geen band zou hebben met het Verdrag van Genève, tegengesproken wordt door deze *Guidelines*. Zij betoogt verder dat handelaars, zoals zijzelf, behoren tot een bepaalde sociale groep zoals gedefinieerd door UNHCR en dat het CGVS, door te stellen dat de vervolgingsdaden die zij heeft ondergaan geen verband houden met het Verdrag van Genève, de in haar middel geciteerde bepalingen en beginselen, waaronder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schendt. Zij vervolgt dat indien het CGVS artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet nauwgezet had toegepast op haar situatie, zij erkend zou zijn als vluchteling, gelet op de veiligheidssituatie in El Salvador en haar specifiek profiel. Verzoekster meent dat ook toepassing moest worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert vervolgens uit voormelde *Guidelines* van UNHCR met betrekking tot het profiel van personen die als bijzonder 'at risk' moeten worden beschouwd en uit de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 wat betreft de interne bewegingsvrijheid in El Salvador. Zij merkt op dat niet wordt betwist dat zij een handelaar was in El Salvador en stelt dat zij omwille van deze hoedanigheid vervolgd is geweest door de *mareros*. Het feit dat zij een economische activiteit uitoefende deed de *mareros* denken dat zij over financiële middelen beschikte, aldus verzoekster.

Met verwijzing naar voormelde *Guidelines* van UNHCR en voormelde COI Focus van 15 juli 2019 betoogt verzoekster vervolgens dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegeweld in het land.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus argumenteert verzoekster vervolgens, onder verwijzing naar voormelde *Guidelines* van UNHCR en COI Focus van 15 juli 2019 alsook richtlijnen van EASO en rechtspraak van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile, dat haar de hoedanigheid van vluchteling moet worden erkend als lid van een specifieke sociale groep, namelijk (i) als handelaar die geweigerd heeft haar medewerking te verlenen aan de *mara*, (ii) als vrouw en (iii) als *returnee*, alsook (iv) omwille van haar (toegedichte) politieke overtuigingen omwille van haar verzet tegen het gezag van de *maras*.

Zij argumenteert verder dat zij met betrekking tot haar hoedanigheid van 'returnee' in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus maar dat het CGVS heeft nagelaten om haar individuele situatie bij terugkeer te analyseren vanuit het oogpunt van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het CGVS heeft de situatie van "*iedere Salvadoraan die terugkeert*" geanalyseerd terwijl haar situatie hier niet zomaar mee kan gelijkgesteld worden, aldus verzoekster. Zij stelt dat "*de werkelijkheid van de aangehaalde vervolgingsakten inderdaad niet wordt betwist door het CGVS*" en dat het aldus vaststaat dat zij deel uitmaakt van een specifieke groep die bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt, met name die van "*deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang*", zoals aangehaald in voormelde *Guidelines* van UNHCR, of van "*Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ*", zoals aangehaald in de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020. Verzoekster benadrukt dat zij niet uit El Salvador geëmigreerd is omwille van de economische situatie en wijst op een verslag van het *Internal Displacement Monitoring Center* (IDMC) van september 2018 waaruit zou blijken dat *returnees* die bij hun vertrek uit El Salvador geen of weinig problemen kenden alsnog een risico lopen bij terugkeer omdat de *maras* vermoeden dat ze geld hebben. Nog volgens dit verslag zouden *returnees* bijzonder kwetsbaar zijn voor afpersing en moeilijkheden kennen om zich sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico zouden lopen om gerekruteerd te worden door *maras*. Verder betoogt verzoekster dat de lezing door het CGVS van voormelde COI Focus van 9 januari 2020 op meerdere punten tegenstrijdig dan wel niet-correct is. Tot slot meent verzoekster dat haar situatie niet kan worden gelijkgesteld met die van Salvadoranen die niet emigreerden, of zelfs met hun situatie voor vertrek, en dat zij in geval van terugkeer snel geïdentificeerd zou worden als terugkerende migrant en geen job meer zou hebben, wat haar bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing. Verzoekster verwijst uitvoerig naar informatie van *International Crisis Group*, IDMC en Human Rights Watch om haar stelling te staven.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet meent verzoekster dat het CGVS de voorwaarden van deze bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador

woedt. Zij verwijst naar de arresten “*Diakité*” en “*Elgafag*” van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Zij stelt dat uit de landeninformatie blijkt dat El Salvador gekenmerkt wordt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit en een hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen die vaak te wijten zijn aan de *maras* en die tot gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij citeert vervolgens passages uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 (p. 12, 22 en 28) waaruit zij afleidt dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. Zij is dan ook van mening dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moet krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de *Nansen note – 2018/03 “Évaluation de la preuve en matière d’asile : l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique”* van maart 2018 (stuk 1);
- het rapport “*Life Under Gang Rule in El Salvador*” van International Crisis Group van 26 november 2018 (stuk 2);
- het rapport “*Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*” van Internal Displacement Monitoring Center van september 2018 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 4);
- het rapport “*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*” van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 5);
- het rapport “*El Salvador – Events of 2018*” van Human Rights Watch van 2019 (stuk 6);
- het rapport “*El Salvador 2019 Crime and Safety Report*” van Overseas Security Advisory Council van 25 april 2019 (stuk 7).

2.2.2. Op 25 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de “*onafhankelijkheidsplicht*” en van de “*onpartijdigheidsplicht*”, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en deze beginselen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.1.2. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit

in casu evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of omdat zij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, (ii) zij op verschillende momenten vaag is en zichzelf tegenspreekt wat betreft haar verklaringen over de problemen die zij zou hebben gekend met bendeleden die haar om *renta* vroegen, (iii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en iv) er geen elementen zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten omdat zij als verkoopster in dienst van een frisdrankenbedrijf zou zijn afgeperst en bedreigd door leden van een criminele bende. Verzoekster zou ongeveer drie maanden voor haar vertrek het gevoel gehad hebben dat zij achtervolgd en in het oog gehouden werd door bendeleden. Toen zij op 28 november 2019 's avonds van de bus stapte, zou zij benaderd zijn door een man die haar vertelde dat hij wist waar zij woonde en wat haar functie was binnen het bedrijf waar zij werkte en dat zij om deze reden een maandelijkse bijdrage van driehonderd à vierhonderd dollar zou moeten betalen. De man zou verzoekster duidelijk hebben gemaakt dat indien zij niet zou betalen of naar de politie zou stappen, zowel zij als haar familie daar de gevolgen van zouden dragen aangezien zij goed in de gaten zou worden gehouden. Drie dagen later zou verzoekster een dreigbericht ontvangen hebben op haar gsm, gevolgd door nog meer berichten in de daaropvolgende weken. Hierin zou aan verzoekster steeds meer geld zijn gevraagd en herhaald zijn dat zij diende te betalen en niet naar de politie mocht gaan omdat zij en haar familie anders zouden worden vermoord. Er zou van haar verwacht zijn dat zij vierhonderd dollar zou betalen op 19 december 2019. Verzoekster zou de dag ervoor, op 18 december 2019, naar het huis van haar oom in Chalate zijn gegaan. Op 20 december 2019 zou zij besloten hebben dat zij niet langer in El Salvador kon blijven en vliegtickets naar België hebben gekocht, waarmee zij haar land van herkomst op 24 december 2019 verliet.

Verzoekster stelt bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zal worden vermoord door de personen die haar hebben bedreigd. Daarnaast haalt zij aan dat zij een drietal keer op de bus overvallen werd door dieven die haar handtas stalen.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de door verzoekster aangehaalde bedreigingen en afpersing door bendeleden omdat haar verklaringen op meerdere punten vaag en tegenstrijdig zijn gebleken. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u op de DVZ dat u de laatste drie maanden voor uw vertrek telefonisch bedreigd werd door een bendelid. U zegt echter dat u niet weet door welke bende u werd lastig gevallen. Eén keer, in november 2019, zou iemand u ook fysiek hebben benaderd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u echter dat op 28 november 2019, minder dan een maand voor uw vertrek, uw problemen zijn begonnen wanneer iemand u benaderde met de eis tot betaling van renta (CGVS, p. 12). Wanneer u met deze inconsistentie worden geconfronteerd zegt u dat u voordien al het gevoel had dat u werd achtervolgd, wat maar weinig weet te overtuigen, zeker gezien verwacht kan worden dat u dit dan ook tijdens uw vrije relaas zou vermelden, wat u echter naliet te doen (CGVS, p. 12). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u niet eens weet of het eigenlijk bendes waren door wie u werd lastig gevallen (CGVS p. 5).

Ook uw antwoord op de vraag waarom u uw paspoort heeft aangevraagd valt niet te rijmen met uw overige verklaringen over uw problemen. Zo zegt u, in overeenstemming met uw verklaringen op de DVZ, dat u op 26 november, toen u uw paspoort aanvraagde, al een hele tijd problemen had met de bedreigingen en dat u had gedacht om naar Guatemala te gaan (CGVS p. 4). Dit komt geenszins overeen met uw stelling op het CGVS dat uw problemen pas begonnen op 28 november en dat u uw paspoort omwille van toeristische motieven had aangevraagd (CGVS, p. 4). Ook in de brief van de advocaat na het persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u uw paspoort louter aanvraagde om te reizen en dat u nog niet was bedreigd geweest. Deze inconsistenties omtrent uw problemen doen sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielaas.

Voorts zijn uw verklaringen over deze periode voor 28 november evenmin overtuigend. U verklaart aanvankelijk dat u sinds begin oktober het gevoel had dat u werd achtervolgd, dat ze u in het oog hielden en dat u de hele tijd werd geobserveerd, maar dat u er geen belang aan hechtte omdat u alles als normaal aanzag. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u dan door had dat het bendeleden waren die u achtervolgden, antwoordt u vaag. Zo zegt u dat men misschien door de kledij wel kon zeggen dat het bendeleden waren, maar dat u door uw werk op veel plaatsen ging, ook in het centrum van San Salvador, en dat ze daar overal aanwezig zijn. U zegt dat u zich door uw werk met niemand moeide en herhaalt dat het u allemaal normaal leek, dat u er weinig belang aan hechtte en zich weinig zorgen maakte (CGVS p. 7). Hieruit blijkt geenszins dat u zich bedreigd voelde.

Wanneer u later in het interview wordt gevraagd waarom u op DVZ verklaarde dat de bedreigingen plaatsvonden gedurende drie maanden voor vertrek, en u tijdens uw interview verklaarde dat de bedreigingen begonnen op 28 november 2019, zegt u dat u de achtervolgingen als een bedreiging opvatte (CGVS p. 13). Deze uitspraak valt niet te rijmen met dat u eerder verklaarde zich er geen zorgen over te maken.

Voorts slaagt u er niet in een aannemelijke verklaring te geven voor vanwaar uw gevoel kwam dat u werd achtervolgd, ondanks dat u meermaals de kans werd geboden dit duidelijk en concreet uit te leggen. Zo zegt u, wanneer u een eerste keer wordt gevraagd op welke manier u het gevoel had dat u werd achtervolgd, dat u er heel veel van hen zag op plaatsen zoals het centrum. U zegt dat het misschien de manier was waarop zij iemand bekijken, dat u voelde dat ze u in het oog hielden, dat u werd lastig gevallen (CGVS p. 13). U verklaarde echter eerder dat ze altijd in grote aantallen in het centrum aanwezig waren, waardoor uw antwoord op de vraag weinig concreet is en weinig betekenis heeft (CGVS p. 7). Wanneer u hierop wordt gewezen met de vraag of ze voordien dan niet in grotere aantallen in het centrum aanwezig waren, antwoordt u slechts vaag dat u ze misschien wel zag maar dat u niet goed weet hoe u uw gevoel moet uitleggen.

Wanneer u de vraag wordt gesteld om te beschrijven waarom u het gevoel had dat u werd achtervolgd, wat er anders was dan normaal, valt u nogmaals in herhaling en zegt u slechts vaag dat u voelde dat u in de gaten werd gehouden. U zegt dat wanneer iemand een persoon in de gaten houdt, die persoon anders wordt bekeken. U herhaalt vreemd genoeg dat u daar geen belang aan hechtte en dat u zich geen zorgen maakte (CGVS p. 13).

Aangezien u nog steeds niet concreet op de vraag antwoordt, wordt u nogmaals uitgenodigd uit te leggen op welke manier iemand die u in de gaten houdt u 'anders bekijkt'. U zegt dat het een doordringende, intimiderende blik is. U zegt dat als men hen tegenkomt, ze naar die persoon kijken met een blik die zegt: 'Kijk, maar niet meer. Gewoon om het feit dat jij naar me kijkt kan ik je vermoorden.'. Wanneer u hierop wordt gevraagd of u nooit eerder zulke blikken hebt ontvangen, antwoordt u dat dat misschien wel het geval was maar dat u het misschien niet had beseft.

Dat u verder, gezien u zich gedurende twee maanden bewust was van de achtervolgingen, geen enkel gezicht herkende is eveneens opvallend (CGVS p. 14).

De verschillende kansen die u worden geboden om uw verhaal omtrent de achtervolgingen concreet en aannemelijk te maken, geven weinig resultaat. Uw verklaringen blijven slechts heel oppervlakkig en spreken zichzelf bovendien verschillende malen tegen.

Voorts bent u inconsistent in uw verklaringen over de geëiste bedragen. Eerst zegt u dat de man die u benaderde zei dat hij u een renta zou opleggen van \$300 of \$400 en dat dit het enige contact is dat u met één van 'hen' hebt gehad (CGVS p. 5). Tijdens het asielrelaas verklaart u echter plots dat het was begonnen met \$100 en later dan steeg naar \$400 (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt hoe dit komt, zegt u dat u een bericht kreeg waarin ze \$100 vroegen, maar dat het uiteindelijk geen \$100 bleek te zijn maar \$400, dat u het niet weet en niet kunt uitleggen (CGVS p. 16).

Verder is het opvallend dat de bendeleden u gedurende drie weken bedreigen, verschillende doodsbedreigingen uiten, gericht zowel aan u als uw familie, een foto sturen van de poort die toegang geeft tot uw kolonie, vele keren het afpersgeld eisen, een datum van betaling vastleggen, maar het nalaten u concrete instructies te geven ter betaling van het geld. U moest het geld in een enveloppe steken, naar het centrum brengen en op een plaats afgeven. Wanneer u wordt gevraagd op welke plaats u de enveloppe moest afgeven, zegt u dat uw belagers enkel 'het centrum' hadden gezegd maar geen specifieke plaats hadden vermeld. Ze hebben nooit een concrete plaats gespecificeerd (CGVS p. 15). Wanneer u wordt gevraagd waarom dit zo is en wordt gevraagd hoe zij betaling van u kunnen verwachten indien u niet weet waar u de enveloppe naartoe moet brengen, antwoordt u tweemaal slechts dat u het niet weet (CGVS p. 16). Gelet op het dwingende karakter van de berichten, waaruit blijkt dat uw belagers koste wat kost betaling van u verwachten, is dit zeer vreemd.

Voorts is het opvallend hoe weinig u weet te vertellen over bendeleden in het algemeen. Bovendien spreekt u zichzelf hier ook tegen. Wanneer u gevraagd wordt om eender welke info te geven over bendeleden, zoals bijvoorbeeld hun leeftijdscategorie, hun uiterlijk, wie zij zijn, antwoordt u dat u eigenlijk niet anders doet – "weet" – dan werken. U werkte de hele tijd dus u zag niet wat er allemaal gebeurde, wie het was en hoe het was. U zegt dat u op basis van wat u heeft gezien in het nieuws kan zeggen dat zij zich kleden met losse broeken, dat een stuk van hun ceintuur naar beneden hangt maar dat er ook bendeleden zijn die zich heel goed kleden en die men niet zou herkennen als men ze zou zien op het nieuws. Ze hebben ook tatoeages. U zegt dat u er verder weinig weet van heeft (CGVS p. 7). Dat u zo weinig zou weten over bendeleden is in eerste instantie al opvallend, zeker gezien u later verklaart dat zij overal in het centrum van San Salvador en op de bus zitten, waar uw dagelijkse leven zich zou afspelen (CGVS, p. 7, 10 en 11).

Wanneer u wordt gevraagd of u hen dan niet op straat zag wanneer u zich bijvoorbeeld voor uw werk verplaatste, antwoordt u naast de kwestie. U begint te praten over de achtervolgingen en observaties die u kende en zegt vervolgens dat ze overal in het centrum van San Salvador aanwezig zijn. Wanneer u vervolgens wordt gewezen op de vraag hoe het komt dat u nu verklaart dat ze overal aanwezig zijn en dat u bovendien eerder verklaarde dat ze veel op de bus zijn, dat u reeds enkele keren bestolen bent geweest, maar dat u geen informatie kan geven over hen buiten hetgeen u heeft gezien op het nieuws, antwoordt u slechts dat u de vraag niet goed had begrepen. Gevraagd om verduidelijking van waar u uw

informatie nu heeft, begrijpt u de vraag niet. Hierop wordt dezelfde vraag iets uitgebreider geformuleerd, waarop u antwoordt dat u dat allemaal heeft gezien op straat. Wanneer wordt gevraagd waarom u eerder zei dat u er niet veel over weet, zegt u dat u de vraag niet goed had begrepen (CGVS p. 7). De onduidelijkheid waarmee u telkens opnieuw antwoordt op de vragen en de daarmee gepaard gaande tegenstrijdigheden, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Tot slot is het opvallend dat niet enkel u, maar ook uw familie is bedreigd met de dood in geval van niet betaling, maar dat na uw vertrek uit Apopa er niets concreet meer is gebeurd. Zo bent u een dag voor de datum van betaling vertrokken uit Apopa, en heeft u sindsdien niets meer van de bendeleden gehoord. Geen familieleden van u hebben nog problemen ondervonden met deze bendeleden en met uw neef – uw dichtste familielid, die u als een broer beschouwd – gaat het goed, ondanks de doodsbedreigingen en het feit dat hij vier huizen naast dat van u woont (CGVS p. 8 en 18).

Er zijn wel mensen gekomen naar de plek waar u woont, die hebben gevraagd of u daar was, maar u weet niet wie deze mensen waren (CGVS p. 16). Wanneer wordt gevraagd bij wie ze naar u kwamen vragen, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat ze vroegen of A. (...) er was. Wanneer nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u veronderstelt dat ze het aan uw neef hadden gevraagd aangezien hij diegene is die u erover vertelde (CGVS p. 18). Dat u dit veronderstelt en niet met zekerheid weet, is op zich al vreemd. U heeft verder ook nooit naar meer informatie gevraagd aan uw neef over hoe dit bezoek is verlopen, wat nog vreemder is gelet op het feit dat het een situatie betreft die u logischerwijs zou moeten aanbelangen en gezien u nog steeds contact onderhoudt met uw neef (CGVS p. 8 en p. 18).

Uit informatie blijkt dat het risico van gerichte bedreigingen en geweld niet afneemt, maar na verloop van tijd eerder toeneemt in intensiteit en directheid. Het risico kan zich uitbreiden tot andere familieleden en kan leiden tot vervolging na verhuis. Het risico van een specifieke bedreiging dient dus te worden opgevat als een continuïteit. Dat u na verschillende doodsbedreigingen bent verdwenen zonder te betalen, en dat de bendeleden slechts één keer 'naar u zouden hebben gevraagd' is opvallend. Dat u bovendien geen enkele concrete informatie kan bieden over de situatie na uw vertrek is weinig aannemelijk.

(...)

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de kopieën van de WhatsApp-berichten dient gezegd dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Deze kunnen op zich dan ook niet de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen.

Aangaande het bewijs van werk, vliegtickets en bevestiging van aankoop en betaling ervan kunnen slechts dienen als aanvullend bewijs ter ondersteuning van een geloofwaardigheid relaas en bewijzen op zichzelf niets.

Uw strafblad heeft niets met uw concrete problemen te maken en staft uw relaas op geen enkele wijze. Hetzelfde geldt voor uw individuele fiche bij DVZ, de hotelvoucher, de e-mail van VRGT, de regels, plattgrond, inschrijving en screening fiche van Klein Kasteeltje en de wegbeschrijving naar Rode Kruis. Deze documenten zijn verbonden aan uw verblijf in België, hebben niets te maken met uw problemen in El Salvador.

Uw Salvadoraanse nationaliteit staat vast; de authenticiteit van uw identiteitskaart, paspoort, geboorteakte en belastingkaart worden bijgevolg niet in vraag gesteld. Deze houden echter geen verband met uw persoonlijke problemen."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen dat zij weigerde *renta* te betalen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke. De hierboven aangehaalde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in El Salvador daadwerkelijk werd bedreigd en afgeperst door leden van een bende en dat zij zich om die reden genoodzaakt zag haar land van herkomst te verlaten.

Nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten noch aan de vrees die zij daardoor stelt te hebben, is de vraag of deze feiten vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep dan wel een (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant. De verwijzing naar algemene informatie over personen die een risico lopen om door de bendes in El Salvador te worden gevisieerd en verzoeksters

hoedanigheid als handelaar en vrouw – elementen die niet worden betwist – volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

Wat betreft de incidenten waarbij verzoekster op de bus zou zijn overvallen en beroofd van haar handtas, kan geen band met het Verdrag van Genève worden aangenomen daar het gemeenschappelijke criminele feiten betreffen die bovendien losstaan van de afpersing en bedreigingen waarvan zij later het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoekster blijkt een toevallig slachtoffer te zijn geweest van dieven die ook andere mensen bestalen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij daarbij persoonlijk werd geïdoleerd, noch dat deze feiten voor haar een reden waren om haar land van herkomst te verlaten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 9-10).

Aangezien verzoekster in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in El Salvador wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève, is haar verwijzing naar informatie in verband met het gebrek aan mogelijkheden voor slachtoffers van bendegevoel tot interne hervestiging en bescherming door de autoriteiten niet dienstig.

Voor zover verzoekster betoogt dat zij omwille van haar hoedanigheid van 'returnee', met name het feit dat zij zou terugkeren naar El Salvador na een verblijf in het buitenland, nood heeft aan de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Voor zover verzoekster betoogt dat zij behoort tot de specifieke groep van terugkeerders die "at particular risk" zouden zijn en daarbij verwijst naar de aangehaalde redenen waarom zij El Salvador heeft verlaten, dient te worden herhaald dat aan deze redenen geen geloof kan worden gehecht. De verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat het vertrek uit El Salvador het risico bij terugkeer kan vergroten in hoofde van Salvadoranen die specifiek omwille van een veiligheidsprobleem waren vertrokken is derhalve niet dienstig.

Waar verzoekster betoogt dat zij in geval van terugkeer snel zou geïdentificeerd worden als terugkerende migrant en geen job zou hebben, wat haar bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster, afgezien van de ongeloofwaardig bevonden afpersing en bedreigingen naar aanleiding van haar job bij een frisdrankenbedrijf, geen gewag heeft gemaakt van problemen met bendes in de buurt waar zij woonde. Zij verklaarde dat zij in een huis woonde in een afgesloten kolonie waar niemand in kon die geen sleutel had en dat zij niet gecontroleerd werd door bendeleden om haar kolonie in of uit te gaan (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verder blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster tot aan haar vertrek uit El Salvador gewerkt heeft en een behoorlijk inkomen verwierf, zodat het loutere feit terug te keren uit het buitenland niet redelijkerwijze tot een verhoogd risico kan leiden dat zij als financieel meer vermogend zou worden beschouwd als voorheen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar de algemene situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan eventuele risico's. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als iemand die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door haar niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

De hoger gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht. In zoverre zij betoogt dat haar hoedanigheid van *'returnee'* aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hierover hoger, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans

machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN